

තෙරණියනි

මහකය මාවතෙහි මා සිත නොයන හරි
මිනිසුම් තිමිං අතරින් මට පෙනෙන දුර
හෙමිනිට වඩින පා තබමින් හැඟුම් බර
මෙතෙකීය ලෙසින් දුටුවේම හුඹ අවර ලිර

තේරී ගීත හුඹ වණපොත් කරනවද
තෙත් ගලවලා උත් හැටි හද ඇදෙන්නවද
පුබා රේරිය සිතිතෙන් සිත සරණවද
පුර හද දිනෙන හුඹ සිලය සැලෙනවද

මහකය පොත්තෙරය අසබඩ තිබෙනවද
පෙර පෙම් වදන් ඉද හිට සිති කරනවද
හැඟුමින් පිරී හදවත සිති කැවෙනවද
ලොට්ටම හොඟා කළලෙන් තෙතු තෙමෙනවද

දුර සිට ගමන් හුඹ සිතිතෙන් පෙනව වට
තෙරණිය අපුරු සැවර රුව දින වට
මුදිතා දයා හැඟුමෙන් හද පෙරටු කොට
දිව හැක නවත්තට දණ මඹ ඉදිරි පිට

විජයසිරි තිලකමාර මුස්සේන්

අත්තප්පළයේ සාහිත්‍ය කවුළුව
www.ketapathapawra.com

බල

සුවදක්
සාන්තම ඉතිවිචි සුවදක්
ජීවිනේ පුරාවට අහිමි වූ
එක් හිත හැමදාම වසාගත්
සුවදක්

මටත් හොරෙන් මගෙ කුටියට
හින්සාලේ ඇඳිලිත් ගිය
නිරාමිස ප්‍රීතියක ඡායා රැගෙන
පවනක් ව දුරස්ථ
සුවදක්

අපරිමිත විශ්වයේ සොදුරු බව
නෙමින් නෙමින්
එකිනේ එක
ජීවිතයට ඇමුණු
සිතිනෙයේ සුන්දරම මොහොතක
විස්ජුරතා දිලියෙද්දී
මල් පිපුණ භෝගාව පහු වුනත්
ආත්මය අවදි කළ
සුවදක්

මව්
එකම එක හුස්මකට කැට්ටවෙවිචි
සුවදක්

කුලයා සංවේදිනී

මුතු වැස්ස

සෙමර සලමින් විසිරෙනා පිණි බිඳ
ගනේ දැවටේ හදන් කිනිකටමින්
ගැබිබර සුසිනිද වලා අතරින්
පෙරි පෙරි වැටෙනා මුතු වැගි කැට

සුවය ගෙනෙයි හද පුරා
මනකයන් විත් එකිනෙක පෙල ගැසේ
අතුරු මිත් පලයේ එකිනෙක පිරිදේමින්
සිතුවම ඉතිබිදි හද කළ මුවා වි

කුකුළු සුවද පතුරමින් ගිදි මඹ
හද කළ රන් පිළිමයක් සේ නොසැලී
හදේ සුවද තැවැර; මල් දළ
රකින්නෙමි මග මඹතේ නිසා

නිලමණි ප්‍රියදුරකොට පරමණිය

තාත්තේ

හුඹ නොමළ බව දකිමි
නෙතට කළුව උණයි
හුඹේ පිවිතය අප සතු වුවත්
හදවත ඉඹි ගසයි

වීජයක් නොමළොත්
පළයක් කොසින්ද
බිත්තරයක් නොබිඳුනොත්
කුරුල්ලෙකු කොසින්ද
උල්පතින් ගලන දියබිඳක්
එලෙසින්ම සිඳුණාහොත්
ගොවන් කොසින්ද
එතෙත් කළුව උණයි

හුඹ ගෙඹි දහවීසෙන්
පවස නිවුවේවී අපමය
හුඹේ අගේ කරගෙවෙත්
දිව් ගුණවේවී අපමය.
හුඹේ බලවත්තෙන්
පෝෂණය වුවේවී අපමය
හුඹි ලද පිවිතයේ අරුත පිරිපුක්ක
එතෙත් කළුව උණයි

ඒ හුඹේ මරණයේ අරුත
අපට නොවැටහුණ හෙයිනි
මේලොවදී පිවිතය දිනු හුඹට
සහ සුව පතක්නේ කෙලෙසද
හුඹි මළුවුන් අතර නොවේ
පිවිතය අපට දී
හැරී ගියා පමණි

මළබත් බුදින්නෝ

කලාකාරවනි..!
බුද්ධිමතුනි..!
බව්නාඩී හේ සමඟ ගැවැස
ඉබිසන් සමඟ ඇසුරුව
වූවක් කවුත්සිලයෙන් සල්ලි ගෙන
හැමිලව කුමාරකාවත් ඇස

පොත් ගුල ද රකහල ද අතර
ඉදුල් බත බුද්ධතම බිම ද ඇද
රජකෙදර කුස්සියට
පිණිඳිපාතෙට සපැමිණ
රජ ගෙදර ලිප උඩ ඉදුක
තණ්ණෙම මළ බත
වාඩී වී පිළිවෙලට
සිරුරේවත් කත අපුරු
අපුරුයි..! අලංකාරයි..!

ඉතිං තමී
සිනුව හඬවනුයේ
කා නිසාදයි නොවීමසන්න..
-එය හැඩවෙනුයේ මඹ වෙනුවෙන්
ඔබේ මියයාම වෙනුවෙනි! "
කණගාටුවට කරුණා තමී
එය නොදන්න
ඔබ හවීම
ජීවතුන් අතර බව සිතා ගෙන
ඔබේම මළ බත බුද්ධිම ය.

ගිවිතන ප්‍රේමය

නොපිපෙවී ද එක මලක් වත් ඇද
පෙනී හැඳි පරව යාවිය උකින් හෙට
නොනැගෙවී ද මේ අහස මත ගිරු
සැතට සත දුක දරනු නොහැකිව සවිය

නොගොවී ද සියොකුන් කුටින් තුර
නිරස වියැයි හැමදාම ගැසෙන ගී
නොගලාවී ද ගඟල ඇද පොර ලෙස
ගසන්නට එකම මග එකතු කල දුක

මල් නොවෙමු අපි
නිමිතයන් වෙමු
මල් පිපෙන පරව යන
සියොත් රුල ගී යන
සිතා මල් පිපුරුවා
නිතරැ ගල් කුමු වෙනමා
ගඟල නොහැටිත ගලන

ඉතල ගිල් අහස මත
ගිරු හැගෙයි ඇඳුළු එයි
සද පිපෙයි හැර ගිගෙයි
මේ කුලක රිදිටත්
සිතාවක හැරී බියෙයි
සැඟවෙයි සිසැලවෙයි

එහැම මොහොතකම රැදි
දුකත් සතුටත් අපෙයි
විදින්නට එක ලෙසින්
විදුම් මිස රිදුම් නොව
නිතම මද්දල් කරන
පැතුම් නම් මල්ව වෙයි
පිපෙන මුත් පරව යන

එක මලක සුවද ගන
සලාකල් ඉතිබිදින
නිකුත් ගැන නිතිවිලිත් හැක
ගී ගැන සියොත් රුල
ගැනන එක ගිගේ වුවද
සියත් වර අසන්නට
සියත් ගී සැතට ඇත

වෙමුව අපි නිමිතයන්
මල් පිපෙන පරව යන
සියොත් කල ගී යන
සිතා මල් පිපුරුවා
නිතරැ ගල් කුමු වෙනමා
ගඟල නොහැටිත ගලන

පහන් වැට

සොදුරු මතක

එලු බව රිබි තැදිත් + පහ ගැහුණු මල් පදුරු
වැඩි බිහිරු රැසින් ඇද + මලානි වී තොසින්

උසුකා කඩිමුසිග + දුවන රේවුන් රැක
ඇයි ද තර පො මි + තොපන කරණ කිමි ද

කිවිතිවිග හ තලන + කොන්ඩයන් පරවිතත්
අතර හොසුටත් තාවී + ඇයි දැ මව කියනු
මත

ලොකු සිග අද පොතක් + තව් මල් පදුරු සත
හිඳුල් කර්ත තැදුරු + වතුර වීක ලමිත්තර

සිතායි උඩ පැන + තව ගාලන අත
ගුණ වීක ගිහිල්ලා + ඇඳ ගවර ගුලි වෙලා

රතු තව මල් කුටිම + ගුණන අර වැගනත්
තව් මඹ මි මගුණත් + කවි හැඩි කර්තත්

දුක් පැටික ඇඹිත් + ගොරත් එබිකම් කලා
කෙල්ලෙම කැවූම + එතත තැඩි හැඩි ඇද

වුටි කොන්ඩය සැරසුම + තීල්පාව මල් කුටිම
වීසි වෙලා ගිහිල්ලා + අන්ත අර මේතෙ යට

තව තවත් දිරගන + සිහිති මුතු වළල්ලට
අකක් සරකනෙන් + ඉඩක් හැඩි හැඩි පහත්

රතු තව මල් කුඩිමි + + සුමු සුදු කොරල් ගට
නෙතෙතට අඹවලා + ගුණන තා වී තොසින්

වීඳුලි රබන්තම මිබලා + හේවුව උඩ පහළ
ගෙන්නට තෙතක් තැසා + වාතත් හිර වෙලා

ලොකු සිගහ වීතම + අතරමිමග පැකුළු
ඇයි ද ඇඳ සිහි වෙලා + තව් මඹ ගිහිල්ලා

සති හහත් පුරවර + ඇකු මුහිර වදන
තෙතතන ඇයි ද ඇද + කිමි ද මේ අරුමහත්

මේ සිගත් රැ ද සමඟ + අතර සතුටත් අත්
කිවිබු මඹ වී + දිගිති පිරවර ගිහිත්.

දයා නත්දුකී ගුණසේකර

සෙබරවැරිය?

(ලංකා නෂ්ණත් කැරිහා මත්දාන නිමුණුකිහින
නොමින් කුමුවේය. හුරින් එක්කලනොති
නාමින් හුණදානත් ය. ඒ හුණත් ලංකා
හුරින්හනට අද දැනමින් කිල් කළා වෙ)

මිතුර ඇද සිට පෙනරවාටය
සුසුර ගිනිනත් කරයි සුරිය
මියෙන මලකට කොහෙද වීරිය
සිහින වලටත් ඇදීරි නිතිස

රජ අණින් පළදවා ප්‍රීතිය
සිතා මුහුණෙන් පිරෙයි විදිය
නිහැවරයන් හොරෙන් ආගිය
බුවි සළකුණු පසට හා විය

මල් වෙඩිප්ලෙන් ළය දෙබෑ විය
අනිකරු කවියද නිමා විය
පන්තිදක් මා අතට දී ගිය
මිතුර කුමු දැන් හරිම ඇතස

සිංහාපනය යට ගලාගිය
මුහු වලින් නෙතය රාත්‍රිය
උට්ටාන වෙයි මරණ සිතිස
මුදා තමම් මෙත් ගීතස

රසික ජයකොඩි